

Ved 1. behandling i folketinget behandlede forslaget sammen med det af *Morten Lange, Krog Hansen og Ømann* fremsatte forslag til folketingsbeslutning om sociale foranstaltninger og om et lønmodtager-tilskud. Økonomiministeren afviste begge forslagene, idet han udtalte, at han ikke var enig med socialdemokratiet og socialistisk folkeparti i, at den økonomiske situation tillod en lettelse af den økonomiske politik. Der var en stærk vækst i produktion og beskæftigelse, som i slutningen af 1969 havde medført en situation med et uønsket pres i økonomien. Pengeindkomsterne var steget med 11-12 pct., realindkomsterne med 6-7 pct., og dette havde skabt en stærkt forøget efterspørgsel. Bagsiden af medaljen var en stærk importstigning, og problemet omkring underskuddet på betalingsbalancen med udlandet var derved blevet stærkt accentueret. Kun ved at skabe en rimelig balance mellem efterspørgslen på hjemmemarkedet og væksten i produktionskapaciteten kunne de til enhver tid foreliggende eksportmuligheder fuldt ud udnyttes.

Da man i maj 1969 fastlagde kildeskattens udskrivningsprocent, regnede man med, at kasseoverskuddet for 1970-71 ville blive omkring 1 milliard kr. Udviklingen i indkomst og forbrug havde imidlertid medført, at statens finanser i 1970-71 nu måtte anslås at give et kasseoverskud på ca. 1,5 milliard kr. Det vedholdende og meget store underskud på betalingsbalancen havde samtidig skabt alt muligt behov for et større kasseoverskud end det, der tegnede sig i maj 1969. En nedbringelse af betalingsbalancens underskud måtte have en særdeles høj prioritet i den økonomiske politik, og det måtte fremhæves, at en finanspolitisk bremse på den indenlandske efterspørgsel ikke rummede nogen trussel mod en høj beskæftigelsesgrad under de herskende gunstige afsætningsvilkår på eksportmarkedet.

Det var altså regeringens opfattelse, at der ikke var økonomisk grundlag for forøgelse af tilskud eller indrømmelse af større skattemæssige fradrag. Derimod var regeringen indstillet på at medvirke til at fjerne skævheder i indkomstudviklingen, som måtte være en følge af kildeskattens gennemførelse. Socialdemokratiets forslag om forhøjelse af lønmodtagerfradraget lå ganske uden for de rammer, der måtte anses for rimelige, og socialistisk folkepartis forslag om et lønmodtagertilskud var næppe praktisk gennemførligt. Den foreslåede forhøjelse af børnetilskuddet var langt mere vidtgående, end der var behov for, når det gjaldt at rette skævheder i forbindelse med kildeskattens gennemførelse. Med hensyn til ændringer af arbejdsløshedsunderstøttelsen henvises til arbejdsministerens lovforslag. Begge partier havde stillet forslag om regulering af boligsikringen. Det var rigtigt, at der her var et problem, hvis løsning trængte sig på, og det var boligministerens håb, at der på grundlag af drøftelser i folketingets boligudvalg kunne opnås enighed om en tilfredsstillende løsning. Socialdemokratiet havde stillet forslag om 100 mill. kr., til vanskeligt stillede kommuner. Det var svært at se, hvad det havde at gøre med